

met heftigheid ontruikt, om 't dan ver-
bolgen in te kijken.

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR: Geduveljaag met die kwitanties! Motte maar kommen als ik tijd heb! (*Tot den bejaarden delinquent*): 'k Had je toch gezegd.... je wist toch dat 'k bezet was? Datte sjuust de Hééren hier.... dat 'k 't druk had met 't kommetee? — Vijf keer kloppe binnen 't half uur: as 't me weer gebeurt, laat ik je staan! Zoo oud as je ben verdikme, je most je schamen, dáár! 'k Sjeneer me voor de Heeren! (*Schrijft nijdig op 't papier, reikt 't verstoord den oude over*): En nou maar as de weerlich.... zóó kennen 'r menschen komen. (*Als de oude man nog draalt, en hoofdschuddend naar hem kijkt*): Wat sta je? Had je wat?....

DE OUDE KNECHT (*heft zijn verweerde hand omhoog*): Hóór 'ris jongeheer. Zóó blaf je mij niet af. Temet vijftig jaar dat 'k in de zaak ben, en nog nooit, nóóit bij je vader.... verlééje-week hé-je me óók zoo uitgeblitst.. zóó gaat 't niet langer, hoor-ie! Dan zalle we is motte práte!....

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR: Prate? Kan je begrippe! Heb wel wat anders an m'n hoofd!

DE OUDE KNECHT: Sjuust. Dat is 't 'm! Die andere dinge! (*Heft nogmaals waarschuwend den vinger op*): Jij het genog an de molen en de zaak. Had je vader óók genog an. Die kommetee's, dat is niks.... die deuge voor jou niet, jongeheer. Dat benne dinge voor de gróótelui. Meer zal 'k er maar niet van zegge. (*Langzaam, stuntelig, edoch met de waardigheid der geïncarneerde vermaning pruttelend af.*)

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR (*niet zonder eenige verbluffing, staat hem na te staren; smijdt dan zijn penkala op tafel*): As 't mot, verdikme, mó't 't! Kan me wrachtig door zoo'n ouweman.... Affijn. Vaders eigen schuld. Het 'm veel te veel verwend. Maar verduld, ik wacht 't niet meer af!.... (*Stapt murmureerend op en neer.*)

Derde Tafereel.

Gunnen wij een oogenblik den Heere Stomp deze nuttige wandeling, verzekerd als wij ons immers houden mogen dat hij, booze plannen smedend tegen zijnen knecht, diep-in wel voelt, natuurlijk, geenszins den man te kunnen missen, op wien nu sedert jaren de zaak grootendeels drijft. En doen wij hem voorloopig vrede vinden bij 't onwrikbaar besluit bijvoorbeeld, van zoodra mogelijk, den oude eens duchtig te kapittelen....

Want terwijl wij hem dan aldus een moment ongevaarlijk mopperend alleen weten, zoo schijnt het rechte oogenblik gekomen om uwe herinnering te mobiliseeren, en een paar verbleekte beelden op te roepen uit uw prille kinderjaren.

Gij herinnert u, nietwaar, hoe gij, lang geleden, in uw schooltijd, tegen onmiddellijke kwijting van een dosis zinvol strafwerk, den toorn uws braven meesters eens hadt opgewekt? En hoe toen, juist terwijl dezelve meester u daarom voor de gansche klas vernederd had, die altijd vriendelijke schoon wat strenge oude Schoolopziener binnenkwam, zoodat de meester eensklaps zweeg, en lichtelijk verlegen werd, en gij verholen stil u wreken kondet, door verbeter schik te toonen om uw overheerscher, die onmiddellijk serviel, op dwaze wijze zich te buiten ging aan uitgebreide, mimische, onderdanigheidsprestaties?....

Ook kunt gij u stellig nog den dag te binnen brengen, toen uwe oudste zuster, backfisch, met haren terecht ontstemden vader verbittert polemiseerde over het besteden van een vacantedag, en hoe toen juist op dat moment het ingebeeld jongmensch werd aangediend, dien zij.... gij wist wel.... dien zij heimelijk beminde, — en hoe toen plotseling haar betraand gelaat terstond zijn liefsten lach hervond?....

Gij herinnert u dit alles?

Ik heb er u slechts hierom nogmaals aan doen denken, opdat gij — zij het va-